

Sygn. akt III A Ua 103/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Witkowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak SSA Elżbieta Kunecka
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku A. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o ustalenie wartości kapitału początkowego oraz o emeryturę

na skutek apelacji A. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 23 listopada 2011 r. sygn. akt VIII U 2029/09

I. uchyla zaskarżony wyrok w pkt. IV i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu do ponownego rozpoznania,

II. dalej idącą apelację oddala,

III. przyznaje adwokatowi M. Q. z Kancelarii Adwokackiej we W. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego we Wrocławiu kwotę 295,20 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2011 r., sygn. akt VIII U 2029/09, Sąd Okręgowy we Wrocławiu w pkt I wyroku umorzył postępowanie odnośnie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 23 października 2009 r. w zakresie objętym decyzją z dnia 11 marca 2010 r., którą organ rentowy ustalił wartość kapitału początkowego A. Z., w pkt II wyroku Sąd oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 3 sierpnia 2010 r., którą organ rentowy ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego wnioskodawcy, w pkt III

umorzył postępowanie odnośnie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 30 października 2009 r. w zakresie objętym decyzją z dnia 15 marca 2010 r., którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ponownie wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Natomiast w pkt. IV wyroku Sąd oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 2 sierpnia 2010 r., którą organ rentowy po raz kolejny odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W pkt. V Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Q. z Kancelarii Adwokackiej we W. kwotę 180,- zł z VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca A. Z. (ur. 24.09.1949 r.) złożył do organu rentowego w dniu 7 września 2009 r. wniosek o wcześniejszą emeryturę.

Decyzją z dnia 30 października 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił wnioskodawcy A. Z. prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił do dnia 1.01.1999 r. wymaganego okresu składkowego i nie składkowego wynoszącego 25 lat dla mężczyzn, w tym 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto wnioskodawca nie udokumentował rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalania prawa do emerytury.

Kolejną decyzją z dnia 15 marca 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. ponownie odmówił wnioskodawcy A. Z. prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił do dnia 1.01.1999 r. wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 5 miesięcy i 14 dni.

Natomiast decyzją z dnia 2 sierpnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. ponownie odmówił wnioskodawcy A. Z. prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił do dnia 1.01.1999 r. wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a staż pracy w warunkach szczególnych wynosi 10 lat i 28 dni.

Kolejną decyzją dnia 3 sierpnia 2010 r. organ rentowy ustalił wysokość kapitału początkowego dla wnioskodawcy A. Z.. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.216,49 zł, do obliczenia podstawy wymiaru przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalony w decyzji o jej przyznaniu - w wysokości 99,64%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 99,64% przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie powołanej w cz. I decyzji ($99,64\% \times 120,89 \text{ zł} = 1.216,49 \text{ zł}$). Okresy składkowe łącznie: 29 lat 0 miesięcy, 17 dni, tj. 348 miesięcy, nieskładkowe łącznie: 10 miesięcy 20 dni, tj. 10 miesięcy.

Współczynnik proporcjonalny do - osiągniętego do 31.12.1998 r. - wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego dla wnioskodawcy wynosi 91, 150/0. Współczynnik ten służy do obliczenia części 240/0 kwoty bazowej. Wysokość 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł. Kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 r. wyniósł 153.146,84 zł. Nadto organ rentowy wskazał, że do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresu od 28.08.1988 r. do 30.11.1988 r., gdyż w tych okresach wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd orzekł, że odwołanie wnioskodawcy jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że zgromadzony materiał dowody, w tym: akta osobowe wnioskodawcy, oryginały kart wynagrodzeń wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) we W., a także zeznania

świadków W. M., J. N., W. L. (1), J. K., nie dają podstaw do uznania, iż w okresie od 20.03.1991 r. do 7.05.1992 r. wnioskodawca wykonywał pracę zaliczaną do prac w warunkach szczególnych. Nadto pozostałe zeznania powołanych w sprawie świadków W. B., E. W., B. R., H. K., A. F. oraz W. L. (2), nie dają podstaw do uznania okresów zatrudnienia wnioskodawcy w (...) od 5.03.1985 r. do 19.11.1987 r. i od 10.12.1987 r. do 19.03. 1991 r., ponieważ wnioskodawca zatrudniony był jako ślusarz- spawacz.

Wnioskodawca domagał się także zaliczenia na poczet stażu ubezpieczeniowego okresu pobierana nauki w szkole zawodowej od września 1963 r. do czerwca 1966 r., a także od września 1967 r. do czerwca 1968 r., gdzie uczył się w ZSZ dla Pracujących przy Zakładach (...) w T..

Organ rentowy decyzją z dnia 2 sierpnia 2010 r. odmówił wnioskodawcy A. Z. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując, że wnioskodawca nie udowodnił na dzień 01.01.1999 r. 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnioskodawca na dzień 01.01.1999 r. posiada udokumentowane okresy od 22.08.1966 r. do 03.11.1968 r., w Zakładach (...) w T., od 09.09.1971 r. do 01.07.1972 r., od 28.06.1976 r. do 12.03.1979 r. oraz od 01.01.1982 r. do 31.12.1984 r., w (...) S.A. w Ś. i od 13.05.1992 r. do 16.07. 1996 r. w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. we W.. Łącznie udowodniony okres pracy w szczególnych warunkach wnioskodawcy na dzień 1.01.1999 r. wyniósł: 10 lat i 28 dni (po wyłączeniu okresów zasiłków chorobowych przypadających po dniu 14.11.1991 r. w ilości 10 miesięcy i 5 dni).

Decyzją z dnia 02.08.2010 r. organ rentowy do łącznego stażu pracy doliczył okres nauki zawodu w Zakładach (...) w T. od 03.09.1963 r. do 22.06.1968 r. i wobec tego staż pracy na dzień 1.01.1999 r. wyniósł: 29 lat 11 miesięcy i 7 dni (w tym okres składkowy wynosi: 29 lat i 17 dni, a okres nie składkowy wynosi 10 miesięcy i 20 dni).

Sąd ocenił, że zgromadzony w sprawie materiał dowody nie daje podstaw do zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 5.03.1985 r. do 19.11.1987 r., od 10.12.1987 r. do 19.03.1991 r. i od 20.02.1991 r. do 7.05.1992 r., ponieważ nie została przedłożona wystarczająca dokumentacja oraz inne dowody, które uprawdopodobniają, iż w tych okresach wnioskodawca wykonywał pracę spawacza, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wobec tego Sąd uznał, że trudno kwestionować decyzje dotyczące ustalenia kapitału początkowego dla wnioskodawcy.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 3 powołanej wyżej ustawy, organ rentowy przyjął do ustalenia wartości kapitału początkowego kwotę 1.216,49 zł, do obliczenia podstawy wymiaru przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalony w decyzji o jej przyznaniu - w wysokości 99,64%.

Sąd wyjaśnił, że podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 99,64% przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie powołanej w cz. I decyzji ($99,64\% \times 1.220,89 \text{ zł} = 1.216,49 \text{ zł}$). Okresy składkowe łącznie: 29 lat 0 miesięcy i 17 dni, tj. 348 miesięcy, nieskładkowe łącznie: 10 miesięcy i 20 dni, tj. 10 miesięcy. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998 r. - wieku oraz okresu składkowego i nie składkowego dla wnioskodawcy wynosi 91,15%. Współczynnik ten służy do obliczenia części 24% kwoty bazowej. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 r. wyniósł 153.146,84 zł. Nadto organ rentowy wskazał, że do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresu od 28.08.1988 r. do 30.11.1988 r., gdyż w tych okresach wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym.

Jednocześnie Sąd podkreślił, że okres nauki zawodu w Zakładach (...) w T. od 03.09.1963 r. do 22.06.1968 r. został doliczony również do ustalenia kapitału początkowego, decyzją z dnia 03.08.2010 r. Natomiast okres wykonywania pracy wnioskodawcy w zakładzie karnym w T. i K., nie może zostać uwzględniony do stażu ubezpieczeniowego, ponieważ na tą okoliczność nie ma żadnych dokumentów, co potwierdził także wnioskodawca w złożonych na rozprawie w dniu 23 listopada 2011 r. zeznaniach.

Wobec tak poczynionych ustaleń Sąd stwierdził, że wydane przez organ rentowy decyzje są prawidłowe i brak jest podstaw do kwestionowania ich poprawności.

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca, wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w punkcie II i IV .

Apelujący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie, wbrew kryteriom zawartym w tym przepisie oraz sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co skutkowało przyjęciem przez Sąd, że praca wykonywana przez wnioskodawcę w okresach, które nie zostały uwzględnione przez organ rentowy, tj. 2.03.1985 r. do 19.11.1987 r. i od 10.12.1987 r. do 19.03.1991 r. nie miała charakteru pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, choć z treści zeznań świadków i samego wnioskodawcy wynika, że wnioskodawca wykonywał pracę spawacza, przez okres wystarczający do nabycia prawa do emerytury;
2. naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez przyjęcie, że wnioskodawca nie udowodnił okresu pracy w zakładzie karnym w T. i K., pomimo iż zeznania samego wnioskodawcy są dostatecznym dowodem w sprawie.

Wobec tak przedstawionych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt. II i IV i przekazanie w tej części sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania według norm przepisanych oraz przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na etapie apelacji, spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia kwestii, czy wnioskodawca spełnia warunki do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury, a w szczególności, czy wnioskodawca legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a tym samym do zbadania, czy właściwie został ustalony kapitał początkowy wnioskodawcy.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

Dyspozycja przepisu § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) stanowi natomiast, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Podkreślenia wymaga fakt, iż jedynie łączne spełnienie wszystkich wymienionych przesłanek uprawnia do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury. Innymi słowy nie wystąpienie jednej z przesłanek pozbawia ubezpieczonego prawa do emerytury w niższym niż powszechny wiek emerytalnym.

Bez wątplenia wnioskodawca osiągnął wiek 60 lat oraz posiada ponad 25-letni okres pracy. Sąd Okręgowy uznał jednakże, że wnioskodawca nie wykazał wymaganego powołanym przepisem stażu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy, jak również Sąd I instancji, odmówili zaliczenia wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych, okresów zatrudnienia w (...) od 5.03.1985 r. do 19.11.1987 r. i do 10.12.1987 r. do 19.03.1991 r., gdzie wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku ślusarz-spawacz. Jak również nie uwzględnili, jako pracy w szczególnych warunkach, okresu pracy od 20.03.1991 r. do 7.05.1992 r. w (...) we W., także na stanowisku ślusarza-spawacza, wskazując, iż nie została przedłożona wystarczająca dokumentacja oraz inne dowody, które uprawdopodobniają, że w tych okresach wnioskodawca wykonywał prace spawacza, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na fakt, że stanowisko pracy wnioskodawcy w spornym okresie obejmowało nie tylko prace spawacza, ale także ślusarza i ta okoliczność - zdaniem Sądu - wyklucza uznanie, że wnioskodawca wykonywał prace spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności wskazuje, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, iż dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

Stanowisko, na jakim zatrudniony był wnioskodawca w spornym okresie, określone zostało jako ślusarz-spawacz. Nie ulega wątpliwości, iż tego rodzaju stanowisko nie zostało wymienione w wykazach określających rodzaje prac, których wykonywanie uprawnia do wcześniejszej emerytury. Wnioskodawca we wniesionym odwołaniu podnosił jednak, iż będąc zatrudnionym na tym stanowisku wykonywał w istocie prace spawalnicze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W myśl orzecznictwa Sądu Najwyższego, należy w sposób szeroki rozumieć pojęcie „prac przy spawaniu”, wymienionych w pkt. 12 Działu IV Wykazu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1983 r. Za prace te należy uznać prace wykonywane w przebiegu procesu spawania. W pojęciu tym zawierają się bowiem wszystkie prace, także niezwiązane z przebiegiem spawania, jednakże stanowiące "pewien ciąg technologiczny umożliwiający osiągnięcie efektu finalnego".

W niniejszej sprawie rozważenia zatem wymagało, czy czynności ślusarskie, które wnioskodawca wykonywał na zajmowanym stanowisku – mogą zostać zakwalifikowane jako prace przygotowawcze, niezbędne w procesie spawania, stanowiące element ciągu technologicznego, czy też nie.

W tym celu koniecznym jest przeprowadzenie dokładnej analizy i charakterystyki pracy wnioskodawcy, w poszczególnych okresach i ustalenie, jakich czynności, wymagało od niego przeprowadzenie powierzonych mu zadań, w procesie technologicznym w danym zakładzie. To jest ustalenie, czy wnioskodawca mając za zadanie zesparowania określonych części, musiał przygotować sobie w ramach prac pomocniczych (ślusarskich) odpowiedni materiał, czy też nie, a jeśli tak, to czy czynności te były niezbędne do dokonania czynności mieszczących się w typowej pracy spawacza, czy były z tym procesem nierozdzielnie związane, czy też stanowiły odrębne czynności.

Wnioskodawca, jak również słuchani w sprawie świadkowie, w zeznaniach złożonych w toku postępowania przed pierwszą instancją wskazali, że wnioskodawca wykonywał głównie prace spawacza, a podwójne nazewnictwo stanowiska pracy było praktyką w zakładzie pracy.

Sąd I instancji nie badał natomiast, czy wnioskodawca miał za zadanie w ramach powierzonych zadań spawalniczych dokonanie czynności przygotowawczych (ślusarskich) i czy ta okoliczność wiązała się z podwójnym nazewnictwem stanowiska pracy.

Natomiast z zeznań m.in. świadka H. K. wynika, że w okresie pracy wnioskodawcy w (...), wnioskodawca pracował w wydziale konstrukcji spawalniczych, który obejmował też cały proces przygotowania do spawania, a finalną czynnością, było samo spawanie. Wcześniej pracownicy musieli zrobić obróbkę ślusarską, detale. Także świadek J. N. zeznał, że w okresie pracy w (...), pracował z wnioskodawcą na obiekcie, gdzie spawali konstrukcje stalowe i czasem trzeba było coś przyciąć, jeżeli część nie pasowała.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym jest ustalenie, czy wnioskodawca musiał samodzielnie przygotować sobie materiał do spawania, czy też nie. Sąd, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, winien dokonać także oceny, czy zeznania świadków – współpracowników wnioskodawcy, potwierdzają przygotowawczy charakter czynności poprzedzających czynności stricte spawalnicze, czy też nie. Ustalenie to jest konieczne do dokonania oceny, czy wykonywane przez wnioskodawcę dodatkowe czynności ślusarskie, związane były ściśle z tym stanowiskiem i sprowadzały się do prac przygotowawczych, polegających na przygotowaniu detali do spawania, a tym samym, czy należały do podstawowych, określonych przez pracodawcę zadań związanych ze spawaniem.

Dopiero po dokonaniu wszystkich niezbędnych ustaleń w sprawie Sąd dokona oceny, czy sporny okres podlega zaliczeniu do stażu pracy wnioskodawcy jako okres pracy w warunkach szczególnych, czy też nie.

Kwestia ustalenia kapitału początkowego wnioskodawcy jest ściśle związana z ustaleniami dotyczącymi okresów zatrudnienia, toteż po przeprowadzeniu postępowania, odnośnie spornych okresów zatrudnienia, Sąd Okręgowy zbada prawidłowość, ustalonego przez organ rentowy kapitału początkowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 4 kpc orzekł jak w pkt I wyroku.

Dalej idącą apelację Sąd Apelacyjny oddalił na mocy art. 385 kpc, albowiem zarzuty, w których skarżący domaga się uznania okresu wykonywania pracy wnioskodawcy w zakładzie karnym w T. i K., nie zasługują w żadnej mierze na uwzględnienie. Wnioskodawca nie przedstawił na tę okoliczność żadnych istotnych dla sprawy dowodów, które mogłyby potwierdzać fakt wykonywania przez niego tejże pracy. Nie ma natomiast możliwości uwzględnienia tego okresu wyłącznie w oparciu o zeznania samego wnioskodawcy. Zeznania te bowiem nie pozwalają na ustalenie czy rzeczywiście wnioskodawca taką pracę świadczył, a jeśli tak, to w jakim wymiarze czasu pracy i jakie otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie. Z uwagi na brak fundamentalnych danych w tym przedmiocie nie ma możliwości dokonania hipotetycznych ustaleń w tym zakresie. Z tego też względu Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji w tym zakresie.

Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o art. 98 kpc.